

Arrest

nr. 111 454 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 10 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren. Daarenboven werd de verzoekende partijen bij arresten nrs. 94 419 en 94 20 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 7 en 9ter de vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de “beginselen van behoorlijk bestuur” en het fair play-beginsel, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding, alsook in fine van het tweede middel naar dit artikel verwijzen, maar dat zij nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperken zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven hebben de bestreden beslissingen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen het grondgebied van de in de beslissingen vermelde sta(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingen hen niet om naar hun land van herkomst terug te keren. De verzoekende partijen verwijzen tevens naar de medische situatie “van verzoeker” en stellen nogal tegenstrijdig enerzijds “een procedure art. 9 TER VW” lopende te hebben waaromtrent nog een beslissing dient te worden genomen, om hun betoog anderzijds onmiddellijk te vervolgen omtrent “deze negatieve beslissing betreffende de aanvraag art. 9ter VW” en “een zeer ernstige problematiek in hoofde van verzoeker waarbij een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend en waaromtrent er verschillende malen verlenging van verblijf werd toegestaan, thans evenwel negatieve beslissing, doch waartegen beroep openstaat en waartegen beroep zal aangetekend worden”. De Raad kan slechts vaststellen dat aangaande de op 22 juli 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partijen ingediend (sic) reeds op 24 oktober 2012 een beslissing tot onontvankelijkheid ervan werd genomen en deze beslissing ingevolge het beroep ingesteld door de verzoekende partijen door deze Raad werd vernietigd bij arrest nr. 101 365 van 22 april 2013. In de mate waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet aldus nog hangende zou zijn, kan erop gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Wat betreft de aanvraag om medische redenen die zich bevindt in het administratief dossier en door de verzoekende partijen werd gedateerd op 11 februari 2013, wordt opgemerkt dat deze werd ingediend ná de bestreden beslissingen die werden genomen op 8 januari 2013, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand, een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling daarenboven om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoont.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen te volharden in de middelen, in het bijzonder de problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het risico op een onmenselijke behandeling bij een gedwongen terugkeer.

De verwerende partij verwijst naar de schriftelijke procedure en naar de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 De verzoekende partijen brengen bij hun betoog ter terechtzitting van 27 augustus 2013, waarbij zij stellen te volharden in de middelen, in het bijzonder de problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het risico op een onmenselijke behandeling bij een gedwongen terugkeer, geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 10 juni 2013, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, werd gesteld, zodat aan de beschikking geen afbreuk kan worden gedaan.

Wat betreft het loutere verwijzen naar “*de problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet*” samen met het loutere vermelden van een “*risico op een onmenselijke behandeling bij een gedwongen terugkeer*”, gaan de verzoekende partijen er geheel aan voorbij dat in voormelde beschikking reeds uitdrukkelijk werd aangegeven dat algemene verwijzingen in het kader van artikel 3 van het EVRM, welke schending zij middels het volharden in de middelen van het verzoekschrift hernemen, niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon aannemelijk dienen te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Daarnaast werd in voormelde beschikking evenzeer vastgesteld dat de verzoekende partijen bij het wijzen op een medische problematiek niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand, een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Er werd bijkomend nog op gewezen dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Zoals voormelde beschikking

eveneens aangeeft, verhindert niets een ernstig zieke vreemdeling daarenboven om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens kan ook te dezen slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich nog steeds beperken tot een algemene verwijzing naar *“de problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”* in samenhang met de loutere verklaring dat er sprake zou zijn van *“risico op een onmenselijke behandeling bij een gedwongen terugkeer”*. Zij laten bij dit betoog nog steeds na enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan, dan wel maken zij niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hun vermelde *“problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”*, een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen. Het louter (opnieuw) aanhalen van het argument betreffende *“de problematiek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”* samen met het loutere vermelden van een *“risico op een onmenselijke behandeling bij een gedwongen terugkeer”* kan aldus bezwaarlijk met nuttig gevolg worden opgeworpen. Bovendien dient erop gewezen dat de bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. De verzoekende partijen maken minstens niet aannemelijk dat er in huidige stand van het geding sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging ingevolge de bestreden beslissingen, noch dat zij van hun vrijheid werden beroofd met het oog op verwijdering zodat deze tenuitvoerlegging imminent zou zijn of zijn geworden. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partijen mist feitelijke grondslag.

In de mate waarin de verzoekende partijen bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoeken hun verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel hun recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de medische problematiek van de verzoekende partijen, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partijen gaan niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partijen voor het overige nog stellen te volharden in de middelen van het verzoekschrift, zonder dat zij daarbij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen overige aspecten formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op, en geheel voorbijgaan aan, voormelde in de beschikking opgenomen aspecten betreffende de door hun aangevoerde middelen. Bij het zonder meer volharden in hun middelen kan aldus evenmin afbreuk worden gedaan aan voormelde de beschikking.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 10 juni 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen (van) behoorlijk bestuur”*, van het fair play beginsel, van de *“richtlijn 2004/83/EG”*, en van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET